

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. január 29.
(vasárnap)

Horváth Géza

„URAM, HA AKAROD, MEGTÍSZTITHATSZ”

Lekció: Máté 7,28–8,4

Alapige: Máté 8,2

... és íme, odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.”

Imádkozzunk!

Köszönjük neked hálaadással Urunk, hogy abban a bizonyosságban lehetünk színed előtt és fordulhatunk hozzád imádságban, hogy hallasz bennünket. Tudjuk, hogy nemcsak hallod a könyörgésünket, ahogy az előbb is énekeltük, hanem meg is hallod azt.

Dicsőítünk téged, mert ég és föld teremő és megtartó Ura vagy. Magasztalunk, mert nem veszünkre jössz felénk megérdemelt büntetésünkkel, hanem irgalmas atyai karoddal hívsz bennünket magadhoz.

Áldunk a megváltásért. Jézus Krisztus tökéletes, egyetlen golgotai áldozatáért, melynek evangéliuma hirdettetik az egész földön. Köszönjük, hogy emberi eszközön keresztül a te életet teremő ígédet hallgathatjuk.

Annyiszor elengedtük a fülünk mellett, annyiszor esett köves helyre, tövisek közé, útfélre az ige magja. Kérünk, adj most alázatot, bűnbánatot. Bocsásd meg kevélységünket, önzésünket, hogy sokszor magunk körül forgunk, ahelyett, hogy téged tenénk a középpontba. Add a Szentlélek világosságát nekünk, hogy legyőzzön és meggyőzzön bennünket bűn, igazság és ítélet tekintetében.

Áldunk téged az elmúlt hétért. Köszönjük, ha benne megláthattuk a te atyai karodat, kezedet, ha átélhettük segítségedet, ha továbbvittél bennünket akadályokon, ha megvigasztaltál, ha letörölte a könnyeinket.

Kérünk, a gyülekezet közösségében segíts átélnünk most az együvé tartozás csodáját, hogy együtt hallgathatjuk ígédet, és amikor elmegyünk innen, te készíts fel bennünket és tégy késszé, hogy meg is cselekedjük azt. Szentlelked által kérünk, erre bátoríts meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ezt a történetet, a leprás meggyógyításának a történetét a szinoptikusok: Máté, Márk és Lukács evangélista is megírta. Máténál azonban valami különlegeset találunk, és ezt a könyvet olvassuk most bibliaolvasó vezérfonalunk szerint. Ezért szeretném innen hozni ezt a gyógyítási történetet. Szeretném, ha figyelnénk arra, hogy Máté, amikor ezt a történetet leírja, összekapcsolja a Hegyi beszéd végével.

Hallottuk a lekióban: „amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket (a Hegyi beszédet), a sokaság álmétkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint írástudóik.” Amikor lejött a hegyről, akkor a sokaság követte, odament hozzá egy leprás ember, leborult előtte, és azt mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”

Ezt volt nekem első üzenete az igének, hogy Máté összekapcsolja a Hegyi beszéddel ezt a történetet. A Hegyi beszédben arról olvashatunk, hogy mi történt a hegyen, milyen csodálatos tanítás hangzott. Amikor Jézus lejön a hegyről, akkor meg arról ír az evangélista, hogy milyen nagy szabadítást élt át egy ember. Ez a kettő együtt lett nekem csodálatos, amikor Isten ezt az ígét adta a ma délelőtti igehirdetés alapígejeként.

Szeretném láttatni, hogy nekünk olyan Jézusunk van, aki nemcsak felment a hegyre, hogy tanítson, hanem aki lejött a hegyről, hogy gyógyítson és szabadítson. Nemcsak nagy dolgokat akart elmondani az embereknek az Isten országáról, hanem megmutatja Isten országának az erőit is az ember életében.

A Hegyi beszéd arról szól, hogy megmutatja Isten országának a titkait. A leprás gyógyításának a története pedig arról beszél, hogy ott van egy nyomorult ember, akinek meggyógyul a teste, és meggyógyul az élete. Nemcsak olyan Jézusunk van, aki tanít, hanem könyörül egy nyomorult életen, és visszaadja azt, amit elvesztett, hiszen ennek a leprásnak arra van szüksége. Hiszem, vallom és hirdetem, hogy mindannyiunknak arra van szükségünk, hogy Jézus Krisztus könyörüljön rajtunk, és visszaadja azt, amit elvesztettünk, hogy meggazdagítsa az életünket.

Úgy kezdődik tulajdonképpen ez a történet, és ezért olvastam hozzá a 7. fejezet két utolsó versét is, hogy Jézus Krisztus lejött a hegyről... Befejezte ezeket a beszédeket, és Jézus Krisztus lejött a hegyről.

Majd később lesz egy olyan történetünk is, amikor a tanítványok nem akarnak lejönni a hegyről. Amikor a tanítványok azt mondják: Mester, jó nekünk itt lenni. Csodálatos dolgokat hallottunk, láttunk, csodálatos dolgokat tapasztaltunk. Jó itt, ne is jöjjünk le a hegyről. Építsünk itt hajlékot. És mégis, Jézus Krisztussal együtt le kell jönniük a hegyről. Nem maradhatnak ott, ahol átélnek azt a csodálatos dolgot, amikor megjelenik Mózes és Illés és beszélnek Jézus haláláról, a keresztről, az egyszerű tökéletes áldozatról, hanem le kell menniük majd innen a hegyről.

Itt is hatalmas sokaság van előttünk. A sokaság pedig követte Jézust. — Álmétkodtak az Ő tanításán. Szájtátva hallgatták. Hányan mondhatták azt: elhallgatnánk éjfélíg is. Nem törödnénk semmivel, csak halljuk, lássuk, átéljük... És mégis, lejöven a hegyről egy illúzióromboló kép tárul eléjük az emberi nyomorúságról. Odajön egy leprás. A hegyen szépen ültek egymás mellett, hallgatták a beszédeket, itt meg jön egy nyomorult ember, mindenki szétrebben, nem akar senki vele találkozni, kitérnek az útból, és az jön, leborul, és azt mondja: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”

Milyen jó, hogy arról a Jézusról lehet beszélni, aki lejött a hegyről. Aki nemcsak a hegyről jött le, hanem Isten ígéje szerint a mennyei honból is eljött hozzánk. El-

hagyta a dicső hazát — mondja egy ének —, hogy széttörhesse rabbilincsünk, hogy hintsen az éjbe sugárt. Milyen jó, hogy olyan Jézusunk van, aki nemcsak csodálatos tanítást tud adni nekünk az Isten országának a dolgairól, hanem olyan, aki lejön a hegyről, találkozik a leprással, találkozik a naini halotti menettel, találkozik a betániai temetőben Lázár sírjával, találkozik nyomorult emberekkel, életekkel, akik vagy megállnak előtte, vagy Ő megy hozzájuk és azt mondja: „Akarom. Tisztulj meg!” Aki azt mondja: „Leányka, néked mondom: kelj föl!” Aki azt mondja: „Lázár, jöjj ki!” Aki azt mondja: „Egy a szükséges dolog...” Milyen jó, hogy ilyen Jézusunk van.

Belecsodálkozik-e ma a szívünk, a szíved, hogy nekünk ilyen Urunk van? Nem maradt a hegyen, nem folytatta tovább a beszédet, hanem azt mondta: menjünk le a hegyről, mert várnak reánk bűnterhelt emberek. Menjünk le, mert találkozni akarok a nyomorúsággal, a kivetettséggel. Találkozni akarok a kitalált emberrel. Találkozni akarok a maga testi vagy lelki nyomorúságában vergődő, szerencsétlenné vált és a bűn rontását magán hordozó emberrel. Azért jöttem, hogy életük legyen és bővüljenek.

Ez a leprás ember valószínűleg nem volt a hegyen, nem hallotta, hogy kik a boldogok, nem hallotta, hogyan kell érteni a tízparancsolat igéit, valószínűleg nem hallotta: ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy... Valószínűleg nem hallotta, milyen a gondviselő Istennek a virágokat felöltöztető és pompába öltöztető szeretete. Mégis odamegy Jézushoz és odaborul az Ő lábaihoz és azt mondja neki ebben a csendes imádságban, ebben a bátor hitvallásban: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”

Ugye látjuk a különbséget? A sokaság hallja Isten igéjét, követi az Úr Jézust, *álmélikodik* az Ő tanításán, mert úgy tanít, mint akinek hatalma van. És jön egy ember, aki azt mondja: Uram, te nemcsak tanítani tudsz, hanem tudsz rajtam is segíteni. Jön egy ember, aki azt mondja: én nemcsak érteni akarom az Isten országának a titkait, meg azt, hogy mekkora a te hatalmad, hanem elhiszem és tudom, hogy neked van hatalmad arra, hogy beavatkozz az életembe. Neked van hatalmad arra, hogy a soromat, életemet megváltoztasd, és jó irányba tereljed.

Vegyük észre az igének ezt az üzenetét. Vegyük észre mi, akik szeretjük Isten igéjét hallani, akikről el lehet mondani: mi vagyunk a sokaság, akik feljövünk Jézushoz, akik Jézus előtt állunk és azt mondjuk: igen, Uram, szeretnénk hallani jó teológiai, bibliai összefüggéseket. Szeretnénk hallani a te országodról szóló titkokat. Szeretnénk hallani olyan prédikációt, amiről beszélhetünk. De ki az közülünk, magamat is beleértve, aki azt mondja: én pedig szeretnék odaborulni eléd, Uram. Szeretném azt mondani csendes alázattal: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Mi jellemzi az életünket? Hiszen ez kellene, hogy jellemezze. Lehet figyelni, hallgatni, jegyzetelni. Lehet igéket magunkkal vinni, mert ezek nagyon jó dolgok. De szeretném, ha látnád ma délelőtt, hogy lehet odaborulni Jézushoz. Szeretném, ha látnád: lehet leborulni előtte és azt mondani: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.” Mélyen meghajlok, ím, színed előtt. Töltsd ki kegyelmedet, önts ki erőd. Mester, előtted a porba esem.” Jézus Krisztus ilyeneket keres az Ő imádóiul. Vajon ki jön-e a te életed a tömegből, az igehallgatók sorából és azt mondod: Uram, én vagyok az az ember. Rajtam könyörülj. Rád várok. Engem tegyél újjá, engem tisztíts meg. Rólam vedd le a bűn terhét, Uram. Szabadításodra várok, szabadíts meg engem!

Igen, lehet hallgatni a nagy tömegben Jézust. Lehet álmélikodni az Ő tanításán és lehet komolyan venni azt, amit hozott, amit kínál, és amit ingyen kegyelméből ad nekünk.

„URAM, HA AKAROD, MEGTISZTÍTHATSZ.”

Most nem a lepráról szeretnék beszélni. Nem akarom húzni az időt. De akit érdekel, több fórum van, ahol utána lehet nézni, hogy milyen volt ez a betegség. Néhány üzenetét szeretném elmondani ennek a mondatnak: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”

Az első üzenet, amire Isten Lelke tanított engem, az az érdekesség, hogy a Biblia tanítása szerint ez volt az első leprás, akit Jézus Krisztus meggyógyított. Hogy miért érdekes ez a számunkra? Azért, mert ez a leprás nem hallhatott ilyen gyógyítási esetekről. Mert ha hallhatott volna, akkor azt mondta volna: Jézus meggyógyított már leprásokat, hallottam róla, én is elmegyek. Ő nem egy kitaposott ösvényen megy Jézus felé. Nem hallott arról, hogy Jézus Krisztus gyógyít, hogy a leprából meg lehet tisztulni. Lukács, az orvos azt írja, hogy ez egy előrehaladott állapotú betegség volt már. Ma így mondanánk: reménytelen eset. Ez a leprás nem hallott még ilyen híreket. Értitek, miért olyan fontos, hogy mégis odamegy Jézus elé ezzel az imádsággal: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem”? És miért olyan fontos számunkra itt ez az ige?

Aki innen, most, ma Jézus Krisztushoz akar jönni, aki ma Jézus elé le akar borulni: Uram, most először megtisztíthatsz engem, vagy most megint, kérlek, moss meg. Mosd meg a lábam, kezem, fejem, a szívem gondolatát. Moss meg már egészen engemet. És ha valaki nem jön Jézus elé ezzel a kéréssel, akkor miért olyan nehéz dolog ez? Azért, mert ez a leprás úgy ment Jézushoz, hogy még előtte nem volt gyógyítási példa.

Te úgy jöhetsz Jézushoz, hogy előtted már vannak példák. Ilyen értelemben hadd legyen igaz, hogy téged már a bizonyosságoknak a fellege vesz körül. Te már nem úgy jöhetsz, hogy ahhoz a Jézushoz jövök, aki még senkin nem segített. Te ahhoz a Jézushoz jöhetsz, aki már sokakon segített. Itt is. Aki már sok házasságot helyre tett, mert különben válás lett volna belőle. Ahhoz a Jézushoz jöhetsz, aki sok embernek visszaadta az életkedvét, az örömét, a békeességét. Sok gyermek megszületett, akik különben nem születtek volna meg, ha a szülők nem jutnak élő hitre. Te ahhoz a Jézushoz jöhetsz, aki már sokakon segített. Akinek az életében láthatod az Ő képét. Akiknek az életében többé-kevésbé ragyog Jézus Krisztusnak a képe, mennyei szent lénye.

Értitek, amikor Jézus azt mondja: mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen? Mégsem hiszed, hogy nálam van a megoldás? Mégsem hiszed, hogy én tudok neked segíteni. Mégsem hiszed, hogy téged is meg tudlak szabadítani. Ez az ember úgy hitte, hogy előtte még nem volt példa. Te úgy jöhetsz Jézushoz, mint aki előtt már van példa, és vannak példák.

Mi van ebben a mondatban: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”

Ez a mondat arról beszél, hogy ez az ember tudatában van a betegségének. Ezek a leprások – gondolom – úgy voltak, hogy igyekeztek elkendőzni betegségüket. Bizonyára különféle ruhákat vettek fel, hogy elrejtsek a betegségüket, nyomorult állapotukat ne vegyék észre. Amikor ez az ember kiáll Jézus elé, akkor felfedi a titkát, a betegségét, az ő nyomorúságát.

Jézus Krisztus ma az kéri: ne titkold, ne burkold be kezedet, fejedet, testedet, lábadat, ne rejtse el bűneidet, mert meg van írva az Ő igéjében, hogy ha valaki elrejt az ő bűnét, annak nem lesz jó vége, de aki megvallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer.

Ma így jöhetünk a mi Urunkhoz. Bárcsak úgy jönnél, ahogy az ének mondja: „Semmit nem hozva, keresztedbe fogózva. Meztelen, hogy felruházz, árván bízva, hogy megszánsz.” Hogyan jött ez az ember? Úgy, hogy felfedte magát. Úgy, hogy kiszolgáltatta magát. Úgy, hogy bevallotta az ő betegségét. Mit mond a nagy zsoltáros király?

Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak. Elhatároztam, hogy előtte felfedem magam. Elhatároztam, hogy kiszolgáltatom magam neki: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. Ebben a mondatban benne volt az is, hogy Uram, egyedül te tudod nekem visszaadni azt, amit elvesztettem.

Mit vesztett el ez a leprás? Ahogy minden leprás: elvesztette az egészségét. Elvesztette a kapcsolatait. Ha házas volt, akkor elvesztette a házasságát. Ha gyermekei voltak, akkor elvesztette a gyermekeit, hiszen őt kirekesztették. Nem miattuk, hogy nekik jobb legyen, vagy őket gyógyítsák, hanem az egészségesek miatt, hogy őket meg ne fertőzzék. Ezért elvesztette az életkedvét, elvesztette az örömét és fájdalmak kezdtek el gyötörni a testét.

Azért érdekes ez a számunkra, mert Jézus Krisztus, amikor meggyógyítja, akkor mindezeket visszaadja neki. Akit Jézus Krisztus meggyógyít a betegségéből, annak mindent visszaad. Mindazt, ami elveszett, vagy mindazt, amit elvettek tőle. Megkapja újból a közösségét, a kapcsolatokat. Megkapja újból azt, amit elvesztett. Az embert tönkre teszi a lepra. Az embert tönkre tette a bűn, egy csomó mindent elvesztünk.

Néhány példa jutott eszembe. Egyszer egy iszákos férfi mondta, aki azután Isten kegyelméből meggyógyulhatott: Akkor vettem észre, milyen nagy a baj, amikor a lányom undorodva elfordult tőlem. Eszembe jut valaki, akinek kemény családjá volt, és azt mondták: apuka menjen a disznóólba aludni, mert úgy él, mint egy disznó. Amikor valakit kirekesztenek, valakivel nem kívánnak együtt lenni, nem keresik a közösségét, valakinek nem keresik a társaságát, amikor azt mondják: jobb lenne, ha nem is lenne... És át kell élnie azt, hogy én nem kellek senkinek.

De ő leborul, azt mondja: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És ez az ember tudja azt is, hol a megoldás. Tudja, kinél van a megoldás. Nem engedi át magát a sorsának. Nem mondja: nyugodjunk bele, törődjünk bele, ez a mi részünk. Kijelölnek nekünk majd egy helyet, ahol elvegetálunk, és várjuk a halált.

Milyen érdekes, ez az ember nem nyugszik bele ebbe. Ő gyógyulni akar, és ő vissza akarja kapni azt, amit elvesztett. Leküzdi félelmét, leküzdi az odavezető útnak a nehézségeit. Mert számolt azzal, milyen nehezen juthat majd Jézushoz. Némelyek el akarják zavarni, még köveket is fogtak. Mindenki kitér az útjából. Ez a kép: lejönnek a hegyről a tanítás gazdagságával, az ígék sokaságával és meglátnak engem, mindenki szétrebben, mindenki húzza a száját, megvető pillantásokat ad. Mit fognak szólni hozzá? Ő hány emberrel találkoztam, akik azért nem jöttek Jézushoz, mert mit fognak szólni hozzá? Engem kinevetnek, becsmérelnek, gúnyolni fognak. Mit szólnak hozzá? Igen, ebben benne van: nem érdekel semmi. Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem, és leborul előtte.

A tömeg megy Jézussal, álmélkodik, ő pedig fogja magát és leborul. Mi-minden van ebben a leborulásban! Azt mondja: Uram! Bevallja, hogy ki előtt áll. Be- és megvallja azt, mert felismeri azt, hogy ez az Isten Fia. A megígért, a várt, az eljött, a testet öltött Messiás. És így ez a mondat: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem — már nem egy orvosnak szóló kérés, hanem Jézus Krisztus előtt elmondott imádság lesz az ajkán. Nem úgy megy oda, mint egy orvoshoz, hogy gyógyszert, terápiát kérek. Vagy úgy, hogy bejött a beteg és azt mondta: írjon fel nekem tíz infúziót. Diktál a beteg, írja a doktor. Nem így, hanem úgy: Uram, ha akarod... Teljes alázat, teljes kiszolgáltatottság, teljes bizalom, teljes hit. Vagyis: Uram, rajtad múlik, én ezért semmit nem tudok tenni.

„URAM, HA AKAROD, MEGTISZTÍTHATSZ.”

Olyan ez, mint később a százados: Uram, rajtad múlik, csak egy szót szólj. Nem kell, hogy a házamba jöjj, ne is fáraszd magad. Hiszem, ha egy szót szólsz, akkor meggyógyul az én szolgám. Micsoda hit, és micsoda bizalom!

Amikor ez a leprás Jézus elé borul, ez van benne: Uram, ha akarod... Vagyis, ha nem akarod, akkor én elmegyek. Akkor belenyugszom. De ha akarod, én ezzel mindent rád bízok, mert tiéd a hatalom. Mit énekeltünk előbb? „Te tudsz, s akarsz segíteni...” Ez a leprás még nem ismerte ezt az éneket, de már hitében vallja ezt: te tudsz, s akarsz segíteni, ezért magam reád bízom egészen, és leborulok előtted.

Arról is beszél az ő leborulása, hogy Jézus Krisztustól függ az ő további sorsa: teljes hit, teljes bizalom. Te tudsz, s akarsz segíteni rajtam. Ha valaki így megy Jézushoz, így borul elé, lehetetlen, hogy más kimenetele legyen a történetnek, mint ez: Akarom. Tisztulj meg! És azonnal megtisztult az ő teste.

Így jöjjünk Jézus elé ma is: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. Ne csak az ígét hallgató tömegben vegyüljünk el, hanem Jézus elé személyesen kiálló, hitvallók legyünk, akik életünket elé hozzuk, és azt mondjuk: „Csúf vereségből, száz bukásból, Jézus jövök, Jézus jövök, hozzád. Mert nálad szabadság, fény tündököl, Jézus jövök, Jézus jövök.”

Befejezésül: mit mond neki az Úr Jézus? Amikor letisztul róla a lepra, azt mondja: „Vigyázz, senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánld fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes elrendelt, bizonyosságul nekik.” — Ez is érdekes. Jézus odaküldi, mert megvolt ennek a törvényi értelmezése, miért kellett a paphoz elmenni, és megmutatni, hogy megkapja az engedélyt: mehet közösségbe, gyógyultan távozott. Akkor ők állították ki ezt a bizonyítványt: otthonába engedve (a zárójelentésekre talán ilyeneket írnak). Mutasd meg magadat a papnak, bizonyosságul nekik.

Jézus nem azt mondja, hogy tégy bizonyosságot arról, hogy meggyógyultál, hanem azt mondja: te magad légy a bizonyosság erre. Jézus nem azt mondja: menj és hirdesd el, hanem azt, hogy egyelőre ne is szólj róla, de mutasd meg magadat, és majd látják rajtad. Vagyis azt akarom, hogy az én gyógyító, szerető hatalmamnak élő illusztrációja legyél. Mutasd meg a papnak, nekik is nagy bizonyágtételre van szükségük, hogy higgyenek. Aztán menj tovább. Mutasd meg magad itt is, ott is. Aztán menj haza a tieidhez és ott is mutasd meg magad bizonyosságul neki.

Két dolgot jelentett ez: az egyik, hogy ne szóval, hanem cselekedettel és igazsággal. Hadd lássák rajtad Jézus Krisztus újjáteremtő hatalmát. A hívó embernek ez a legfontosabb küldetése és feladata ebben a világban. Két lábon járó példája legyen, hogy Jézus Krisztus tud egyedül rajtunk segíteni. Ő tud bennünket a pusztulás gödréből és a sáros fertőből kihúzni, és Ő tudja a lábamat sziklára állítani. Menj, bizonyosságul nekik!

Amikor az előző szolgálati helyünkön egy szektának a tagjai néha-néha megmészáltak a falut, kettesével jártak házról-házra. Mondták a magukét az embereknek. Általában a parókiát kikerülték. Ha nem tudták, hogy mi hol lakunk, mert a parókia nem a templom mellett volt, előfordult, hogy becsöngettek és próbálták nekünk is eladni az ő mondókájukat.

Egyszer azt kérdeztem az egyik csapattól: honnan jöttek? Mondják, hogy melyik faluból. Tudtam, hogy az a megyének a másik része. Megkérdeztem tőlük: miért keverik meg magukat, hogy össze-vissza szállítgatják magukat ide, oda, amoda? Csodálkozva nézett az egyik, vajon mit akarok ezzel? Mondtam nekik, hogy becsületesebb

lenne, ha a saját falujában járna. Miért? Mert ott ismerik az életét, ott tudják, kik maguk. Messziről jött ember azt mond, amit akar. Ott ismerik, milyen a házassága, ott tudják, hogyan neveli a gyermekeit, tudják milyen a munkája, milyen megbízható a szava. Ott ismerik, kin segít, vagy kin nem. Ott nyitott könyv az élete. Könnyebb felöltözni és elmenni egy távoli faluba és azt mondani: nem fogsz üdvözülni ekkor meg akkor, csak ha ezt meg ezt teszed. Ez könnyebb. De a hétköznapiakban megélni azt a Jézus Krisztus-i szabadító szeretetet, amivel Ő megszabadított engem — az a nehezebb dolog.

Könnyebb felkészülni egy bizonyágtételre és azt elmondani valahol. Ezzel nem az értékét szeretném csökkenteni a bizonyágtételnek, mert ezt mi is gyakoroljuk, ez hozzátartozik a mi alkalmainkhoz. De értitek, mi nehezebb? Megmutatni magunkat. Amikor látják a cselekedeteinket, amikor hallják a szavainkat, megnyilvánulásainkat, kifakadásainkat. Amikor a szívből előtör az indulat, az a nehezebb. Értjük: mutasd meg magadat a papoknak?

Mi is nem sokára hazamegyünk a hegyről. Hallottuk Isten igéjét, üzenetét, és majd mindenki a családja közé megy, és holnap munkába megy, vagy találkozik a lakótársával, vagy vizsgázni megy, és ott majd beszél a fiatalokkal, vagy felül a villamosra, vagy bemegy a boltba. Értjük, mint jelent: mutasd meg magad? Hadd lássák, mivé lettél.

Ez, hogy mutasd meg magad, nemcsak azt jelenti, amit az előbb mondtam, az csak az egyik része. A másik része pedig az, hogy mutasd meg magadat, mert a zsidók azt várták, hogy az eljövendő Messiás lesz az, akinek van hatalma még arra is, hogy leprást gyógyítson. Vagyis mutasd meg magadat bizonyásgul nekik, hogy eljött a Messiás. Eljött a Szabadító.

Amikor a meggyógyult testeddel és életeddel odamész, akkor hadd lássa a pap és mindenki, hogy eljött már, akit a szent atyák vártak, és a nagy királyok, akit óhajtottak. Eljött a vesszőszál Jesse törzsökéből. Itt van Isai Fia, hogy itt van Jézus, a szabadító, a megtartó, a megváltó, bizonyásgul nekik. Mert a hívő ember élete nem önmagára kell, hogy mutasson, hanem Jézusára kell, hogy mutasson. Nem a gyógyulásra kell, hogy mutasson, hanem legfőképpen a gyógyítóra. Hadd lássák meg, hol van a gyógyulás helye, hol van a szabadulás helye. „Akarom. Tisztulj meg!”

Ezt a leprást — ne botránkozzatok meg — senki nem hívta. Jézus sem hívta. Később Jézus feláll a templomban és azt mondja: aki szomjazik, jöjjön énhozzám és igyék. Később majd azt mondja Jézus: jöjjetek énhozzám. De itt nem hallunk ilyet: leprások, gyertek hozzám... Őt senki nem hívta, és mégis ment Jézushoz. Ellenállhatatlanul vonzotta Jézus Krisztusnak személye.

Neked hirdetem: neked van meghívásod. Aki jönni akar Jézus Krisztushoz, van meghívója. Tudjuk Isten igéjéből. Amikor a királyi menyegző elkészült, azt mondja a király a szolgálóknak: menjetek, mert minden kész. Mert én mindent elkészítettem. Menjetek a hivatalosokhoz, és ha ők nem jönnek, menjetek a kereszttutakra, hívjátok a sántákat, bénákat, csonka-bonkákat. Kényszerítsetek bejönni mindenkit.

Neked van meghívásod. Hív téged könyörülő Urad. Jöjj ki a tömegből, jöjj ki az inkognitóból, jöjj ki bujkáló életed sok-sok nyomorúságából. Állj elé és mondd azt: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem is. És ennek is itt van az illusztrációja: az úrvacsora kenyérében és borában. Jézus Krisztus kegyelme változhatatlan, irgalma és szeretete kiárad rátok, és tud, és akar is segíteni.

Ha ezt komolyan gondoljuk, énekeljük csendben, de mégis szívünk teljes hódolatával valljuk meg a 226,1 dicsérettel:

Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom,
Ily beteg voltomban nincs kitől gyógyulnom.
Nincs ily fekélyemből ki által tisztulnom,
Veszélyes vermemből és felszabadulnom.

Imádkozzunk!

Bárcsak így lenne, Urunk, hogy szívünk teljességéből tudnánk és vallanánk: kívüled nincs kihez járulnunk, ily beteg voltunkban nincs kitől gyógyulnunk.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor nem látjuk a betegségünket. Sokszor elta-
karjuk a lepránkat, és elfedezzük bűneinket.

Megvalljuk előtted, Urunk, hogy azért keresünk téged, mert tudjuk és érezzük
valahol a szívünk mélyén is, hogy egyedül nálad lenne a megoldás. Egyedül tőled kap-
hatnánk szabadítást. Egyedül eléd kellene borulni. Bocsásd meg, hogy meg akarjuk
spórolni ezt. Azt gondoljuk, a tömegben is hallva a te ígéretet, tanításodat a te dolga-
idról, ez elég. Sokszor nem engedjük, hogy a te országodnak az erői és a te újjáterem-
tő hatalmad egészen közel jöjjön hozzánk és újjá tegyen bennünket.

Valljuk, Urunk, hogy te megtisztíthatsz akkor is, ha először már megmostál ben-
nünket valahol, valamikor, amikor már eléd tudtunk állni, azokra is igaz ez, Uram, ha
akarod, megtisztíthatsz. Olyan sokszor lábunkkal járunk a sárban és bekoszoljuk a
ruhánkat. Szükségünk van arra, Urunk, hogy miután megmostál, újból és újból meg-
tisztíts bennünket.

Köszönjük az ígéretet: Jézus Krisztusnak a vére megtisztít minket minden bűntől.

Kérünk, Urunk, ezért az egész teremtett világért, a betegekért, ezen a mai napon
különösen kérünk a leprás betegekért, az őket testileg gyógyítókért, hogy ne csak a tes-
ti gyógyulásban legyen részük, hanem a lelki megújulásban is.

Kérünk a gyászt hordozókért. Vigasztald őket.

Kérünk a vizsgálókért, különösen gyermekeidért, Urunk. Vedd ki szívükből a fé-
lelmet és adj nekik jó előmenetelt.

Áldd meg munkáinkat, szereteteinket közelben és távolban. Kérünk mindazokért,
akik nehéz helyzetben vannak, akik úgy érzik, életük kilátástalan, helyzetük remény-
telen. Hadd bátorítsa őket ez az ige: Jézus Krisztus előtt nincs kilátástalan és remény-
telen helyzet és eset. Ő tud és akar is segíteni.

Kérünk, hallgasd meg azokat a könyörgéseket is, amelyeket most csendben el-
mondunk előtted.

Ámen.